

ZPRAVODAJ NEWSLETTER

VZDĚLÁVACÍ A INFORMAČNÍ BULLETIN
EDUCATIONAL AND INFORMATIVE BULLETIN

Prof. Jehuda Bauer při přednášce
Prof. Jehuda Bauer during a lecture

vřelá atmosféra umocněná závěrečným zpěvem písní prvorepublikového Československa.

Neopomenutelnou částí programu byla též vernisáž výstavy nejúspěšnějších prací, jež v rámci výtvarné soutěže Památníku Terežín z r. 2004 vytvořili žáci a studenti škol ČR. Vernisáž proběhla na půdě Mezinárodní školy pro studia holocaustu za účasti mj. Michaela Žantovského, velvyslance ČR v Izraeli.

Kvalitní náplň programu bezzbytku splnila svůj účel. Pedagogové si odvezli množství nových poznatků a podnětů ke zkvalitnění výuky holocaustu na svých školách a navzdory náročnému tématu semináře se pro ně pobyt v zemi zaslíbené stal cennou a nezapomenutelnou životní zkušeností.

Před výstavou kreseb českých žáků v Jeruzalémě: zleva M. Žantovský, H. Greenfieldová a A. Shalev (ředitel Památníku Y.V.)

Before an exhibition of drawings by Czech students in Jerusalem. From the left HE M. Žantovský, H. Greenfield and A. Shalev (director of the Yad Vashem Memorial)

Mezinárodní seminář „Holocaust ve vzdělávání“

Ve dnech 24. - 27. listopadu 2005 se v Terežíně již tradičně konal mezinárodní seminář pro české pedagogy, kterých přijelo 50. Jednalo se o druhý stupeň semináře „Jak vyučovat o holocaustu“. Pro učitele byl připraven zajímavý program z přednášek, filmů a workshopů.

V úvodu přednášel ředitel Památníku Terežín Jan Munk o současném antisemitismu. Potom v dalších dnech vystoupili lektori z Čech, Slovenska, Polska, Německa, Nizozemska, Izraele a Spojených států amerických.

Pedagogové měli možnost zhlédnout i dvě kulturní představení. Dismantův rozhlasový dětský soubor předvedl dětskou operu Brundibár, která měla obrovský úspěch. Navíc děti ještě po skončení opery přidaly několik písní. Další večer vystoupili herci divadla Miriam z Prahy se scénickým představením podle prózy Jiřího Weila.

Do nabitého programu jsme rovněž zařadili vlastní prezentace pedagogů, kteří ostatním dodávali odvahu, co vše učitel může zrealizovat s dětmi. Ať se jednalo o žakovské kolážové plakáty na téma holocaust, brožuru sestavenou z dětských prací anebo prezentaci studentského bádání po Petru Kienovi v rámci projektu „Zmizelí sousedé“, který uskutečnili na

Chaim kibbutz. The memories of those present were accompanied by the profound atmosphere, strengthened by a closing performance of songs from the Czechoslovak First Republic.

Another unforgettable part of the programme was the opening of an exhibition of the most successful work created for the Terežín Memorial's art competitions in 2004 by pupils and students from schools in the Czech Republic. The opening took place in the International School for Holocaust Studies, in

Nová budova Muzea v Yad Vashem, Jeruzalém
The Yad Vashem Museum building, Jerusalem

the presence amongst others of His Excellency Michael Žantovský, the Czech Ambassador to Israel.

The high quality programme clearly fulfilled its purpose. The teachers took away with them large quantities of new information, and stimuli to improve their teaching of the Holocaust in their own schools, and despite the challenge theme of the seminar their stay in the Promised Land was evidently a valuable and unforgettable experience for them.

The international "Holocaust in Education" seminar

November 24th-27th saw the now traditional international seminar for Czech teachers, of whom 50 attended this time, take place at Terežín. This is the second level seminar on "How to teach the Holocaust", and an interesting programme of lectures, films and workshops had been prepared.

In his introduction the director of the Terežín Memorial, Jan Munk, lectured on modern anti-Semitism. In the days that followed there were presentations by lecturers from the Czech Republic, Slovakia, Poland, Germany, the Netherlands, Israel and the United States.

The teachers attending also had the opportunity to see two cultural performances. The Dismant Children's Radio Choir performed the children's opera Brundibár to great acclaim. After the opera, the children also performed a number of other songs. The following evening members of the Miriam Theatre in Prague performed a number of scenes based on prose by Jiří Weil.

The packed programme also included presentations by the teachers themselves, who thereby provided their colleagues with an understanding of how much a teacher can achieve with children - such as children's collage posters on the theme of the Holocaust, a brochure made up of children's work, or a presentation of student research into Petr Kien within the framework of the "Vanished Neighbours" project, undertaken at the Bishop's Gymnasium in Varnsdorf. The latter project takes place under the auspices of the Educational and Cultural Centre of the Jewish Museum in Prague, representatives of which were also welcomed to Terežín.

The teachers departed enriched by much valuable information, and equipped with more educational materials.

Biskupském gymnáziu ve Varnsdorfu. Projekt zastiňuje VKC Židovského muzea v Praze, jehož zástupci do Terežína také zavítali.

Učitelé odjžděli obohaceni o mnoho cenných informací a obdarováni dalším výukovým materiálem.

Pohled do sálu s účastníky semináře v Terežíně
Hall with seminar attendees at Terežín

Soutěž pro rok 2006

Již tradičně začátkem ledna vzdělávací oddělení Památníku Terežín vyhlásilo pro žáky a studenty českých škol literární a výtvarnou soutěž. Obě tyto soutěže se konají již více než deset let pod záštitou paní Hany Greenfieldové, bývalé vězeňkyně terežinského ghetta. A právě slova z její knihy „Z Kolína do Jeruzaléma“ jsme si dovolili použít jako námět k literární soutěži, jejíž název pro letošní rok je „Vidina ráje“.

Ti žáci a studenti, kterým je bližší štětec malíře než pero spisovatele se mohou zapojit do výtvarné soutěže s názvem „Můj obraz 20. století“. Všechny práce, které dojdou do 7. dubna 2006 na vzdělávací oddělení Památníku Terežín, posoudí porota složená z vybraných pedagogů a dne 7. června 2006 ve 13:00 hodin proběhne v Půdním divadle Magdeburšských kasáren slavnostní předání cen. Pracovníci vzdělávacího oddělení přejí všem soutěžícím mnoho originálních a tvůrčích nápadů! O výsledcích soutěže Vás budeme opět ve Zpravodaji informovat.

Akce Památníku Terežín

Film o Terežíně

Památník Terežín připravil zájemcům o terežínskou historii nový film „Město poznamenané tragédií. Kapitoly z historie“. Délka filmu 60 minut. Obsahuje 6 kapitol: Pevnost a město, Malá pevnost, Město jako ghetto, Cíl zničení prací, Osvobození a Bilance. Vyrobil Krátký film Praha ve studiu Grant. Režie Jana Hádková. Film na DVD bude nabízen v prodejnách Památníku Terežín.

Výstavy:

Vavro Oravec: výstava obrazů březen - květen 2006, předsálí kina Muzea ghetta
Ranato Ogier: plastiky, výtvarná výstava - březen - červenec 2006, výstavní prostory IV. dvora a předsálí kina Malé pevnosti
Jiří Sozanský: plastiky, výtvarná výstava - květen - říjen 2006, výstavní prostory IV. dvora Malé pevnosti

Kontakty - Contacts

Adresa - Address
Památník Terežín, Národní kulturní památka
Princípova alej 304, 411 55 Terežín
Malá pevnost - Small Fortress
tel.: 416-782 442, 416782131, fax: 416-782 245
Muzeum ghetta - Ghetto Museum
tel.: 416-782 576, fax: 416-782 993
Magdeburšská kasárna - Magdeburg Barracks
tel.: 416-782 949
Středisko setkávání II. - Meeting Centre II.
tel.: 416-782 654

PAMÁTNÍK TEREŽÍN

Vydává - Published by
Památník Terežín, Česká republika
The Terežín Memorial, The Czech Republic
2005

www.pamatnik-terezin.cz

2006 Competitions

As is now traditional, at the beginning of January the Educational Dept. of the Terežín Memorial announced literary and art competitions for pupils and students of Czech schools. Both of these competitions have now been held for more than ten years under the auspices of Mrs Hana Greenfield, a former prisoner in the Terežín Ghetto and it is words from her book "From Kolin to Jerusalem" that have been drawn upon to provide the theme for the literary competition, the title of which is this year "A vision of paradise".

Those pupils and students more at home with the painter's brush than the writer's pen can instead participate in the art competition, this year entitled "My picture of the 20th century". All works arriving at the Educational Dept. of the Terežín Memorial by April 7th 2006 will be judged by a select panel of teachers, and on June 7th 2006 the formal prize giving will take place at 1pm in the Attic Theatre of the Magdeburg Barracks. The staff of the Educational Dept. wish all those entering many original and creative ideas! Details of the winners will again be made available through this Newsletter.

Letáčky k soutěžím PT 2006
Terežín Memorial Competition flyers, 2006

Terežín Memorial Events

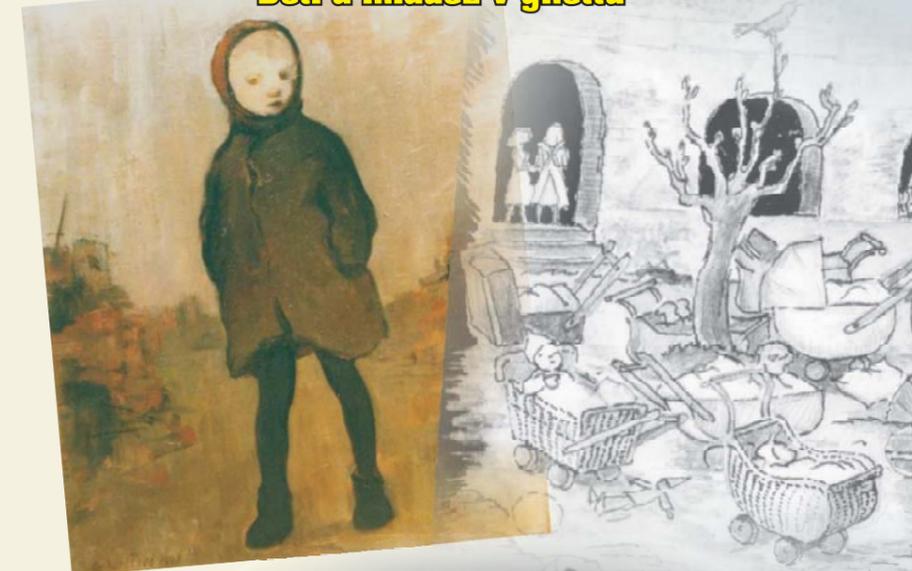
Film on Terežín

The Terežín Memorial has prepared a new film for those interested in the history of Terežín, entitled "A Town Marked by Tragedy. Chapters from History". With a 60 minute running time it contains six chapters: 'Fortress & Town', 'The Small Fortress', 'The Town as Ghetto', 'Aim: Exhausted by Work', 'Liberation' and 'Balance'. It was made by Krátký film Praha at Grant Studios, and was directed by Jana Hádková. The film will be available on DVD from the Terežín Memorial shop.

Exhibitions:

Vavro Oravec: paintings; March-May 2006, foyer of the Ghetto Museum cinema.
Ranato Ogier: sculptures, artworks; March-July 2006, Courtyard IV exhibition spaces and the foyer of the Small Fortress cinema.
Jiří Sozanský: sculptures, artworks; May-October 2006, Courtyard IV exhibition spaces in the Small Fortress.

Děti a mládež v ghettu

Children and youth in the Ghetto

Památník Terežín / Terežín Memorial
2006

Děti v ghettu

V terezínském ghettu se nacházely všechny věkové kategorie vězňů, od dětí nedávno narozených po starce. Právě děti byly skupinou nejvíce citlivou a bezbrannou. Přicházely do ghetta většinou se svou rodinou, avšak zdejší poměry nedovolovaly zůstat v péči a pod dohledem rodičů. Všichni dospělí vězni do 65 let byli povinni pracovat, a tak bylo třeba vymyslet způsob péče o nejmladší vězně. Postupně bylo do Terezína deportováno přes 10 tisíc dětí do 15 let. Již v prvních měsících trvání ghetta (listopad 1941 léto 1942), kdy všichni žili uzavřeni pouze v kasárnách, byly děti sdružovány v místnostech, kde se jim mohli věnovat přidělení vězni vychovatelé, opatrovníci. Poté, co se z Terezína vystěhovali všichni původní obyvatelé, vězni začli obývat i občanské domy. Tehdy bylo vybráno několik budov, jež měly sloužit výhradně k ubytování dětí a mládeže. Říkalo se jim hejmy - domovy.

Byla to budova bývalé terezínské školy, v místopise ghetta označená L 417, dále dva výstavné domy vedle kostela, označené L 410 a L 414a postupně několik dalších domů. Vznikly tak *Kinderheimy*, *Jugendheimy* či *Mädchenheimy* pro děti a mládež, kde bylo soustředěno asi 60% z celkového počtu přítomných dětí.

Egon Redlich, vedoucí odd. péče o mládež v ghettu Egon Redlich, head of the Dept. of Child and Youth Care in the Ghetto

Péče o děti a mládež

Židovská samospráva terezínského ghetta měla kromě oddělení zajišťujících chod tohoto tábora, také odd. péče o děti a mládež - Jugendfürsorge. V čele stál Egon Redlich, jemu byl velkou oporou Fredy Hirsch. S nimi spolupracovaly stovky především mladších vězňů, kteří si zvolili práci vychovatele, opatrovníka *Betreuera*. Bez nároku na jakékoliv výhody se dětem maximálně věnovali, nahrazovali jim v mnoha situacích otce či matku. Časem vymohli vedoucí tohoto oddělení zřízení dětské kuchyně nebo otevření sportoviště na baště (vr. 1943).

Jaká byla práce vychovatelů v dětských heimech? Děti dle jejich rozhodnutí neměly v ghettu zaostat, měly být i zde vychovávány a vzdělávány. Přes obecně platný zákaz vyučovat židovskou mládež, existovalo v Terezíně vyučování. Bylo dovoleno zpívat a malovat, ale děti chtěly víc číst, počítat, vymýšlet, tvořit a soutěžit. Opatrovníci v heimech měli vypracovaný a schválený program dne, kam se však obvykle dalo zařadit i vyprávění z dějin, ze zeměpisu nebo procvičování mluvnice či slovíček. Děti byly vedeny k samostatnosti, pořádku, ohleduplnosti a přátelskému přístupu ke spoluvězňům. Pobyť v heimech na ně působil po všech stránkách pozitivně.

Hrozbou však byly východní transporty, které pro malé a práceneschopné dětské vězně znamenaly prakticky jistou smrt. Z tisíců odtransportovaných dětí se vrátilo z Východu jen přes dvě stě.

Children in the Ghetto

All age categories were represented in the Terezín Ghetto, from babies only recently born to the elderly. It was children who were the most sensitive and defenceless. They mostly came to the Ghetto with their families, but the conditions there did not allow them to stay in the care, and under the watch, of their parents. All adult prisoners up to the age of 65 were required to work, and it was therefore necessary to think up some form of care for the youngest prisoners. Over time, more than 10,000 children up to the age of 15 were deported to Terezín. Even in the earliest

Ch. Burešová: Vrabčák, PT 568, Památník Terezín, © MUDr. Radim Bureš
C. Burešová: Sparrow, PT 568, Terezín Memorial, © MUDr. Radim Bureš

months of the Ghetto's existence (from November 1941 until the summer of 1942), when everyone lived closed just in the barracks, the children were brought together in rooms where they were looked after by prisoners assigned to that task - teachers and carers. Later, once the original inhabitants of Terezín had been moved out, the prisoners also began to occupy civilian houses. At this time, several buildings were selected to serve exclusively for accommodating children and youths - they were known as *hejmy* or *homes*.

These comprised the building of the former Terezín school, in Ghetto nomenclature L 417, two imposing houses next to the church, labelled L 410 and L 414, and subsequently several other houses as well. It was in this way that the *Kinderheims* (children's homes), *Jugendheims* and *Mädchenheims* for children and youths were created, which taken as a whole brought together some 60% of the total number of children present.

Care for children and young people

The Jewish Self-Government of the Terezín Ghetto included not only departments ensuring the functioning of the camp, but also a department for child and youth care - the *Jugendfürsorge*. At the head of the latter was Egon Redlich, whose found great support in Fredy Hirsch. Working with them were the hundreds of predominantly young prisoners who had elected to work as a tutor or carer (*Betreuer*); receiving no special privileges in return, they utterly devoted themselves to the children, in many situations replacing mothers and fathers.

Over time the management of this department were able to establish a children's kitchen and open a sports ground in the bastion (in 1943).

Budova označená L 410 sloužila jako domov pro dívky Block L 410, which served as a home for girls.

Nejmenší vězni

Zdánlivě rozporuplné spojení slov dětští vězni. A přece existovali. Těmi nejmenšími vězni terezínského židovského tábora rozumíme děti na konci 2. světové války nanejvýš devítileté. Do ghetta přicházely nejen z protektorátu, ale i z Německa, Holandska a dalších zemí. Jejich životní podmínky se během existence tábora měnily, po celý čas však, a to i v těch lepších údobích, byly navzdory obětavé snaze dospělých, jen těžko snesitelné.

Nejmladší děti vyrůstaly postupně v domově pro kojence, později přecházely do oddělení batolat. V místopise ghetta bychom tyto domy našli v bloku označeném G VI. V těchto zařízeních byly pod dohledem ošetřovatelek a lékařů z řad vězňů, kteří se snažili poskytovat jim co nejlepší zdravotní péči. Ta ovšem byla limitována táborynými možnostmi. Matky těchto nejmenších dětí bývaly ubytovány v sousedních prostorách, aby jim mohly být blízku.

Bohužel ne všechny děti měly v tábore své rodiče. Mnohé v důsledku nešťastných okolností osiřely a tím více v Terezíně duševně strádaly. Nikoliv výjimečně se pak vyskytovaly případy, kdy se sirotků ujímaly některé vězeňkyně, braly je na procházky, donesly

H. Zadiková: Na dvoře dětského domova PT 6379, Památník Terezín, © Marianne Z. May
H. Zadiková: In the Courtyard of the Children's Home PT 6379, Terezín Memorial, © Marianne Z. May

trochu namáhavě uspořeného jídla apod. Takové příklady lidské solidarity děti neobyčejně blahodárně ovlivňovaly; najednou měly někoho svého a necitily se tak osamocené a bezbranné.

Všední život malých dětí se vychovatelé snažili vyplnit hrami a jednoduchou výukou vhodnou pro předškolní věk. Téměř každodenně do něj však zasahovaly infekční nemoci rychle šířené kvůli

What was the work of the tutors in the children's homes? It was their decision that children in the Ghetto were not to fall behind, that they were to be educated and brought up properly. Despite the generally valid prohibition on teaching Jewish youth, there was teaching at Terezín. Singing and painting were permitted, but the children wanted more - to read, to count, to think, to create and to compete. Carers in homes had daily programmes that were well thought out and approved - where however they were usually able to include historical or geographical discourses or grammar or vocabulary training. Children were steered towards independence, order, consideration and a friendly approach towards their fellow inmates. Being in the homes generally acted on them in a positive way.

Transports to the East, however, were a threat; for the small child prisoners, incapable of working, they meant almost certain death. Of the thousands of children transported, only just over 200 returned from the East.

The youngest prisoners

The words "child prisoners" would appear to be a contradiction in terms - yet they existed. The youngest prisoners in the Terezín Jewish camp are taken as being those children who by the end of the Second World War were no more than 9 years old. They came to the Ghetto not only from the Protectorate, but also from Germany, Holland and elsewhere. Their living conditions changed over the lifetime of the camp, but they were always - even in the better periods, and despite the sacrifices made by adults - only bearable with difficulty.

The youngest children grew up first in the infants' home, later moving into a children's home. In the topography of the ghetto these buildings were to be found in block G VI; here, they were under the care of nurses and doctors drawn from among the prisoners, who attempted to provide them with the best health care that they could. In this, they were of course limited by the possibilities available in the camp. The mothers of these smallest children were accommodated in spaces nearby, in order that they might be close at hand.

Sadly, not all of the children had parents in the camp. Many, as a result of the unfortunate circumstances, were orphaned, and thus mentally suffered more at Terezín. Cases where a woman prisoner would take an interest in such an orphan, taking him or her for walks, bringing some scraps of food saved with difficulty etc., were not exceptional. Such instances of human solidarity provided a beneficial influence on the children; all at once they had someone of their own, and felt less isolated and defenceless.

Carers attempted to fill the days of the little children with play, and with the education appropriate at the pre-school level. Almost every day, however, there were assaults by infectious diseases that spread rapidly due to the insufficient nutrition, cramped accommodation and difficulty of maintaining basic hygiene.

Further disruptions were caused by the transports, which did not exempt even the residents of the children's homes. Given the tender ages of the youngest children, who were as yet incapable of forming deeper amicable relationships, the farewells to departing peers were at least less traumatic than those of the older children, which contained the full tragedy of forcibly severed bonds of friendship.

There was a chance of survival only for those of the youngest prisoners who remained for the whole time at the Ghetto. Should such children see liberation, their souls were left cruelly scarred. They

nedostatečně výživě, stísněnému ubytování včetně nesnadného udržování hygienických návyků.

Další pohromou byly transporty, které se nevyhýbaly ani obyvatelům dětských domovů. Vzhledem k ranému věku nejmenších dětí, kdy ještě nedokázali navazovat hlubší přátelské vztahy, bylo alespoň loučení s odcházejícími vrstevníky méně traumatizující než u dětí starších, jež dokázaly plně obsáhnout tragédii násilně přervaných kama-rádkých pout.

Z nejmenších vězňů měli šanci na přežití jen ti, kteří zůstali po celou dobu v ghettu. Pokud se dočkaly tyto děti osvobození, byly jejich duše krutě poznamenány. Samy si nemohou téměř nic pamatovat a pakliže jim válka vzala rodiny, nemají nikoho, kdo by jim o jejich prvních krůčcích, projevech či dětských úspěších něco pověděl. Snaží se tak žít s ukradeným dětstvím.

Friedl Dicker Brandeisová

Friedl Dicker se narodila 30.7.1898 ve Vídni. Umělecké nadání projevované už od dětství rozvíjela studiem na zdejších výtvarných školách a její dosažené kvalitní vzdělání se postupně profilovalo ve zpracování textilu v rámci užité výtvarné tvorby.

20. léta byla ve znamení Friedlina úspěšného profesního působení v umělecko-architektonických vídeňských ateliérech; při soukromých hodinách kreslení navíc uplatnila i své pedagogické vlohy. V letech 30. se Friedl sblížila s komunistickými postoji, za něž byla pronásledována a roku 1934 emigrovala za svými přáteli do Prahy. Tady potkala svého budoucího manžela Pavla Brandeise, aktivně se věnovala vlastní výtvarné tvorbě, výuce dětského kreslení a nadále se politicky angažovala.

Mezinárodní politická situace r. 1938 donutila levicově orientovanou Friedl opustit Prahu. Spolu s manželem se přestěhovala do Hronova nad Metují a po čase do nedalekého Náchoda. Ze shromaždiště v Hradci Králové následoval již jen transport do Terezína v prosinci 1942.

V terezínském ghettu se Friedl ihned zapojila do péče o děti a věnovala se především výuce výtvarné výchovy. V hodinách kreslení vedla své svěcené k vlastnímu sebevyjádření, k posílení jejich samostatnosti a sebedůvěry. Neopomíjela ani terapeutický význam tvůrčího procesu, kdy mnohé výtvarné práce dětí analyzovala coby zdroj informací o jejich psychickém rozpoložení.

Transport Eo znamenal pro talentovanou výtvarnici a oblíbenou učitelku definitivní ukončení její práce s dětmi. Dne 6. října 1944 byla Friedl Dicker Brandeisová deportována za svým manželem do Osvětimi, odkud se již nevrátila.

Seminář pedagogů ČR konaný v Yad Vashem v Izraeli

Ve dnech 31.10.-10.11.2005 absolvovala skupina 30 českých a moravských pedagogů vzdělávací seminář v muzeu holocaustu Yad Vashem v Jeruzalémě. Výbrani pedagogové tak prohloubili své znalosti o pronásledování Židů za 2. světové války, které již v předchozích letech získali mj. i svou účastí na vzdělávacích seminářích Památníku Terezín.

Pestrý program semináře tvořily vedle prohlídek stálých expozic muzea zejména přednášky a workshopy vedené renomovanými lektory Mezinárodní školy pro studia holocaustu při Yad Vashem.

Mezi nejsilnější zážitky semináře se řadí setkání s pamětníky terezínského ghetta, jež se konalo v prostorách památníku Beit Terezín v kibucu Givat Chaim. Vzpomínání pamětníků provázela neobyčejně

themselves could remember almost nothing, and if the war had claimed their parents they had no-one to tell them of their first steps, words or childhood successes. They thus try to live with stolen childhoods.

Friedl Dicker - Brandeis

Friedl Dicker was born on July 30th 1898 in Vienna. Her artistic talent developed even in childhood through her attendance at local art schools, and the quality of education she received gradually became apparent in her textile working in the applied arts.

The 1920s were for Friedl a time of successful professional activity in the artistic/architectural ateliers of Vienna; her gift for teaching found an outlet in private drawing lessons. During the 1930s Friedl tended towards the communist position, for which she was persecuted, emigrating in 1934 to join friends in Prague. It was here that she met her future husband, Pavel Brandeis, actively devoted herself to her own artworks, taught drawing to children and continued in her political activities.

The international political situation obliged the leftist-oriented Friedl to leave Prague in 1938. She moved with her husband to Hronov nad Metují, and then after a certain time to nearby Náchod. From an assembly point in Hradec Králové, she was transported to Terezín in December 1942.

In the Terezín Ghetto Friedl immediately immersed herself in caring for children, and in particular in art teaching. During her drawing lessons she led her charges to express themselves, strengthening their independence and self-confidence. Nor was the therapeutic significance of the creative

process forgotten, and much of the children's creative work was analysed as a source of information regarding their psychological states.

Transport Eo brought a definitive end to this talented and well-liked teacher's work with children. On October 6th 1944 Friedl Dicker - Brandeis was deported with her husband to Auschwitz; she did not return.

Friedl Dicker Brandeis, kolem roku 1936
Friedl Dicker-Brandeis(ová), c. 1936

Seminar for Czech teachers at Yad Vashem, Israel

On October 31st - November 10th 2005 a group of 25 teachers from the Czech Republic successfully completed a teaching seminar at the Yad Vashem Holocaust Museum in Jerusalem. The chosen teachers were able in this way to deepen the knowledge regarding the persecution of the Jews after the Second World War that they had in previous years acquired through, amongst other things, their participation in educational seminars run by the Terezín Memorial.

The diverse programme of this seminar comprised not only tours of the museum's permanent exhibitions, but in particular lectures and workshops led by the renowned teachers of the International School for Holocaust Studies at Yad Vashem.

Among the greatest experiences coming out of the seminar was a meeting with survivors of the Terezín Ghetto at the Beit Terezín Memorial on the Givat